

Quadragesimale

Paoletti, Agostino

Coloniae Agrippinae, 1677

Dominica II. Quadragesimæ. 10. Quam ingens sit Paradisi gloria, quæ in objecto beatifico, Deo nimirùm consistit. 2. Dominus quoque Apostolis præcipiens, ne cuiquam viventium verbum de ea dicerent, ...

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55672](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55672)

SERMO X.
IN DOMINICAM II.
QVADRAGESIMÆ.

Assumpsit IESVS Petrum, Iacobum, & Ioannem fratrem eius, & duxit illos in montem excelsum, & transfiguratus est ante eos.

Matth. 17.

TERRA tot egregiorum partuum quasi *Hololampas*, hoc est, totus lucens, quia fecundissima patens, de nulla est sion suo enasarum rerum adeo glorietur, quemadmodum de montibus Negari equidem non potest, eam in edendis & educandis partibus suis satis se paritalem exhibuisse, siquidem dum velut immitis noverca nonnullis nutrimentum suum extrema cum tenacitate & parsimonia ministrat, eosdem potius abortus quam partus videri fecit, dum eodem perfecta quadam statura privavit, qui proinde paululum in altum erecti, veluti pygmaei sub infelici humilis fortunæ climatretrati jacent: Alii vero e contra velut spectabilissima mater alimenta vitalia tam prodiga manu subministravit, ut in Gigantes evaserint ad sublimissimas usque totius mundi altitudines sese subvehendo & erigendo: natura quoque velut sapiens & prodiga magistra doctis suis instinctibus eos ad prodigiosos quosdam producendos effectus erudit, ut veluti Colossi prodigiorum omnibus sint stupori & admirationi: Inter hos Æthna Scriptorum excitavit calamos ad implenda speciminibus suis copiosa volumina, eo quod in eius vertice simul pacifice & in summa tranquillitate flammæ pariter & nives considereant: *Mixtos nivibus ignes profert*: ut scribunt Solinus, Pindarus, Macrobius & Gellius. Olympus quoque in Thessalia celebratissimus est, cujus Peneus fluvius reverenter osculatur, & alluendo lambit pedem, cumque totus mundus contempletur attornitus & stupefactus, diciturque Olympus

Sollinus
Præd. in
Pyth.
Epod. 1.
Macrobius
in Sat. lib.
5. cap. 17.
fol. 157.
Aul. Gell.
lib. 17.
c. 10.
fol. 469.
Stephanus
Agrippæ
Historic.
com. in 1.
lib. 8.
c. 158.

2. Habet

1. Hic mons suam in Provincia Ga-
 lizee refidentiam, & quatuor milliaribus à
 Nazareth distat, suamque jurisdictionem ad
 vicque caelestium sphaerarum extendit confi-
 ra, quibus videtur montium Rex fabricato è
 illis duodecim in fuore redimitur vertice: In
 medio huius non Vulcani officinam inclu-
 dit, sed in mineralium seu fodiparum suarum
 aurum & Gasa aurum delitescit & argen-
 tum: formidabiles non expandit voragine,
 nec in camporum perniciem accensos evomat
 ignis globos, aut nigros fumi turbines, sed
 fuit in eo passim suavissimam spirant odoris
 fragantiam. nuquam cam densa caligo ob-
 scuratur, sed aperam semper serenamque fron-
 tem omnibus exhibet. Exurgens quoque au-
 rum venerat & recognoscit, per ex-
 hibitum ei mercurii candoris sui argentum,
 & quia primus est cui torulentarum marga-
 riparum pendat tributum, Omnes ho-
 mines eum stupefacti respiciunt ob benigni-
 tatem & Jovialem ejus aspectum. Aetheris
 plerumque velut in Heliotropium trans-
 formatus eum respicere non desinit, quan-
 tum in peregrinis suis itineribus semper
 occupatus: suavisimos ibi austr Zephyros
 spirat, verique juvenilis jucunditas suam eo
 tenuissime videtur refidentiam, arbores
 motem hunc circumjacentes magna ibi li-
 berate fruuntur, ut pote quæ in eo ab indis-
 cerni Aquilonis insultibus securæ consistunt:
 in huius montis amœnitate flores impertur-
 nabile & jucundissimum ver quoddam inve-
 niunt. Verum enim verò, quos hodie à re-
 gniæternitatis verbi Majestate, recipit favores
 cum super quemvis aliorum montium famo-
 sum reddunt & protius eximium. Neque ce-
 rum super viride florensque terræ montis hu-
 jus auleum pedem suum gradiendo movet,
 quæ flores mox in eodem loco germinare fa-
 ciunt millesos & millenos. In eodem Consti-
 tutionem quoddam solemnissimum instrui-
 tur, in quo maximi momenti tractantur ne-
 gonia: Loquebantur de excessu. Bidemque as-
 cribere vult tres charissimos, sibiq; conjunctis-
 simos quos habet Discipulos, Petrum scilicet,
 Jacobum, & Joannem: Assumpsit Petrum, &
 Jacobum, & Joannem fratres eius Compertent
 huiusmodi veteris legis illustissimi viri:
 Moyses interrogatus in anfructibus amicus,
 & Elias zelo erga impios in Dei contemptum
 provocans ardentissimus: Et apparuerunt illi

Moses & Elias loquentes cum IESU. Gloria
 quæ in Redemptoris nostri anima abscondita
 latebat, per splendoris sui redundantiam in
 vultu ejus luminosa proditur & manifesta-
 tur: Resplenduit factus ejus sicut Sol. Ipsæque
 oves stræ esse videbantur, in comparatione ad
 candorem illum, in quem se vestium colores
 transformant: Vestimenta autem ejus facta
 sunt alba sicut nix. Atque ideo, ò quam est hic
 temperatum clima, exclamat Petrus! ò quam
 felix habitatio! Veram hoc in loco invenio
 gloriam, incomprehensibili quadam hic beati-
 tudine frui mihi videor. Hic locus novus qui-
 dam mihi apparet esse Paradisus, in quo omne
 gaudium & lætitiæ veluti simul conglobata
 existunt: Bonum est nos hic esse. Cor meum
 gaudium istud non capit, sed ob ejus excessum
 extra serapi & totaliter deficere videtur:
 ò fortunatum me! si hic mihi perpetuo com-
 morari liceret: Faciamus hic tria tabernacula.
 Unde S. Remigius ait: Visa Domini Majestate
 adeò delectatus est, ut cuncta temporalia obli-
 viam traderet, & ibi in perpetuum vellet mansere,
 idque duas potissimum ob causas: Primò ra-
 tione visionis, quia videbat filium Dei. Unde Be-
 da: Petrus glorificatam Christi humanitatem
 contemplatus tanto affectu gaudio, ut nullatenus
 ab ejus intuitu vellet secerari, atque ideo dixit:
 Bonum est hic esse. Per hoc nobis insinuans,
 quam sit ingens gaudium ejus qui suas ad con-
 templandum Dominum desigat cogitationes.
 Secundò ratione fruitionis, quia per cordis jubile-
 lum, quo in Thabor afficiebatur, dulciter se in
 suavem mentis extasin rapi sentiebat: Ex nimio
 fervore Petrus videns gloriam, ita affectus erat,
 ut nunquam voluisset separari, inquit Doctor
 Angelicus; atq; ideo hoc Domino proponit
 consilium: Faciamus hic tria tabernacula. Per
 hoc enim persuadere nobis voluit, quam desi-
 derabilis & immensa sit gloria, quam Beati ab
 objecto beatifico, quod Deus est percipiunt.
 3. Fatendum est, quod si ipsemet cum S.
 Petro in monte Thabor præfens fuisset, dixis-
 sem utique cum eodem: Bonum est nos hic esse.
 Quod si Dei Filii ex mera pietate sua hanc
 mihi dignatus fuisset indulgere gratiam, ut
 ejus transfiguratum gloriosum & respicen-
 dentem vultum contemplari & conspiciere
 potuissem, jam utique ultimum mundo vale
 dixissem, nec ullum me mundi vel cuiuscun-
 que randem rei creatæ videndæ aut habendæ
 stimulare desiderium; & conversus ad eos,
 qui

D Remig.
 in Cat. D.
 Thom. ibi.
 dem fol.
 169 col. 2.
 Beda ibid.
 D. Thom.

Handwritten notes in the right margin, including the words "tabernacula" and "25".

qui hac tristi mundi hujus valle ad terram possidendam remanserat, eisdem dicturus fuisset, per me eis licitum esse, ut sine ullo invidiæ livore, bonorum illorum, quæ Deus prodiga illis manu dispenfasset, possessores imperturbati remaneant, utpote qui meam fortunam cum sua pro totius mundi pretio commutare nequaquam vellem. Mira enim his accidisse leguntur, qui primis Christi temporibus Christi humanitatem oculis corporis & fidei lumine perspexerunt. Porro Saluator in Castellum Bethaniæ haud procul ab Hierosolymis distans ingreditur, ubi obviam sibi Martham habuit, se invitantem, ut domi suæ manere & commorari dignaretur: *Intraivit IESUS in quoddam Castellum. Et mulier quaedam Martha nomine excepit illum in domum suam.* Et enim scire hic desidero, quoniam illud *Ly suam*, referri debeat; scio quidem quod responsuri sitis, referendum esse ad Martham; at vero si ita est, injuria quædam Mariæ Magdalensæ sorori suæ fieri videtur, utpote quæ non minus quam Martha loci illius Domina extitit. Cur igitur sacer Evangelista domus hujus, & quæquid in ea est divitiarum dominium soli Marthæ attribuit, cum circa illud suum quoque Magdalena interesse habeat; neque eam credo hæc à genitoribus exhereditatam, & ejusque sororem Martham totius patris maternæque hæreditatis solum factam esse hæredem & Dominam, videtur igitur Evangelista ad hoc, ut Magdalena præsentioni nullum inferret præjudicium, dicere potius debuisse: *Martha excepit illum in suam & sororis suæ domum*, eo vel maxime, quia ambæ conjunctim Christum in habitationem suam receperunt, ambæque ei quas unquam excogitare poterunt benevolentis & hospitalitatis exhibere amplissimos apparatus; Quid huic difficultati respondendum est, nescirem utique, nisi Evangelista de Magdalena subjungeret, dicens: *Optimam partem elegit sibi Martha, quæ non auferetur ab ea in æternum.* Quid? Ergo hæc duæ hæc sorores suas inter se facultates et æquo partitæ sunt, ideoque Magdalena melior pars obtigit, quam sit domus illa, cuius Martha appellatur Domina? At enim hunc esse genuinum Scripturæ sensum, minime credo; ac proinde à Zachæo illo, qui in Evangelio dives & princeps Publicanorum appellatur, quoad hoc informationem aliquam velim capiamus. In hujus namque domum verbum incarnatum etiam ingreditur, & *implet illam gaudens*, postquam enim cum accumbere fecisset, summâ quæ potuit cum urbanitate & civilitate eum tractavit, sollicitè semper cogitans, quomodo hunc à Christo domui suæ: quam in diversorium suum elegerat, exhibitum honorem, actione vel obsequio aliquo Salvatore nostro pergrato & accepto compensare posset: ac proinde à Domine (ita loqui incipiebat) celo mihi proprio & benefavente, tot me interveniente industria accumulavi mihi divitias, ut merito animi divitiis in hisce confinis cedere ab omnibus censear, prouti & domus meæ elegantia, nitore, commoditas, suppellectilibus variis apparatus satis demonstrat, ex his enim facilis esse potest conjunctura de reliquo. Verum quidem est, quod in negotiis meis multas commiserim furri, varis fraudibus & dolis imperfectiones gravæque errores; neque pauperes gloriarî poterunt se vel minimum hæcenus à me accepisse subfidium; veritatem ex nunc decretum mihi est, quod omnibus me facultatibus exuere, earumque medietatem cum pauperibus dividere velim: *Dimidium bonorum meorum do pauperibus.* Et qui quis ex parte mea al quo astutus est damno, quadruplum id ipsum ei restituendum esse volo: *Et si quid aliquem defraudaveri reddo quadruplum.* Verum ô Zachæe, ut verum liberetis, videtur mihi quod magno te committas periculo; si enim bene cogites, de omnibus bonis tuis denudabis, & deinceps mendicis eris, sine facultatibus, sine pane, ab omnibus amicis tuis spreus & derelictus. Lando equidem propositum, quod habes, dandi facultatum tuarum partem pauperibus, est enim hic actus quidam eximius charitatis; sicuti & bonorum alienorum restitutio, hoc enim justitiæ debitum à te ex postulat; at vero omnibus se exuere, nullam sibi reservata, illud magnum est, & exemplo caret. Quoniam ad facultates comparandas, requirantur labores, ita probè factis nosti, ac proinde omnibus multâ cum industria & curâ congregatis subito deaugere, maturam prærequirit deliberationem; Dico enim, quid facies, ut tuis possis quondianis necessitatibus mederi? non est quod quicquam ab amicis vel parentibus subfidii expectes, hi enim te nudum ne quidem videre, nedum sublevare dignabuntur. Id ipsum quoque Theodoretus optime adverte-

Luc. 10.

Idem.

cur, sine coronæ, sine sceptri, sine dignitatis & sine Regni ulla mentione: *Liber generationis Iesu Christi filii David.* Dicit hic aliquis, cum sit una prolixus & eadem Davidis persona, cur sgitur S. Mattheus tam differenter de eodem hoc viro loquitur? Cur prima vice de eo loquens, omni cum dignitate exiit, non verò secunda & tertia? Ad hujus questionis intelligentiam, recurendum est necessarid ad id, quod S. Joannes in Apocalypsi refert; scilicet quod viginti quatuor seniores, qui in coelesti Paradiso coram Divinæ majestatis altissimo throno circumstabant, sublatas è vertice capituli sui coronas, in terram ad pedes sedentis, in throno dimiserunt: *Procidebant viginti quatuor seniores ante sedentem in throno, & mittebant coronas suas ante thronum.* Doctor quidam modernus, rationem hujus adducit dicens: *Viginti quatuor seniores, tanquam à throno remoti residebant in sedibus suis, & tunc coronas capituli sui condecorabant: at cum appropinquarent ad Dei sedem, ante illam coronas suas mittebant.* Quasi ex eo, quod supremæ Majestati divinæ vicini essent & digni facti, qui eam viderent & contemplarentur, veluti dignitatem regiam nihil curantes, sublatas è capitibus diademata in terram deposuerint: *In hoc sibi complacentes, quod Dei throno assisterent, & ideo omnia alia ornamenta à se dimittebant ac abiciebant.* Quid mirum igitur, si David prima vice qua à S. Mattheo in Genealogia Christi nominatur, videatur ex pers omnis coronæ in capite: *Liber generationis Iesu Christi filii David?* Ibi namque Christo vicinus adstat eumque oculo prophetico videns & contemplari potuit? quam pretiosa hæc coronæ est, quale regnum? qua dignitas & excelletia? Pluris merito æstimandum est, quod quis Salvatori nostro vicinus sit atque in ejus vultum corda nostra beatificantem. Hic verus & unicus Solmeus est, qui omnes vel unicum duntaxat oculi sui obrutum figere possit, quam quod omnia sceptrum, omnia diademata, omnia regna possideat. *Non scribitur hic David Rex* (inquit supradictus interpretes) *sed infra in alio remotiori loco: Adorat hic juxta Christum Dominum, tanquam eius magnus & familiaris amicus, & ideo hic regalis corona deprimitur.* Porro Zara manum retrahit, nec quicquam primus in lucem prodire audebit, majoratum, primogenituram, & hereditatem paternam amittere pro nihilo ducit, ac si diceret: *Præcedas me, o mi frater, nihil tibi contradico, cito nascendo primus, omnem*

enim præminentiam libenter tibi cedo; ut proinde quidquid liber accipito, nam & ego sortem suam præclaram nactus, que in hoc cocino consistit, quo manum meam vides alligatam, hac sorte plenissime contentus plane acquiesco, quociens unquam cocinum hoc ligaculum aspicio, verbum in caratuum in apprehensione mea vides, & quid illi era defudare poterò? hæc sunt meæ divitiæ, hi thesauri mei, & omne bonum meum. Ad idem propositum ingeniosus quidam scripserat Zara huncia modum loquentem introducit: *Quanam deinceps à me major gloria, auctoritas amplior, aut copiosiores divitiæ desideraveris? ut Per Christum quem per cocinum manus alligatum habeo, omnia possideas, & videas hinc solis amens in figurâ repræsentatione mihi exhibitio, contentus sumus acquiesce.* Unde conjecerit, quid Zara dicturus aut facturus fuisset, si Filium Dei non in figura, sed in propria specie & persona vidisset.

4. Venerabilis ille Seneculus sanctus Simon, è viginti quatuor senioribus Judææ & Jerusalem unus erat, qui cum ei sacra illa exercitia, qua ad sacerdotem spectabant, iacuerent, Spiritus sancti speciali instinctu, sive ductu ad templum processit, ubi postquam ad orationem prolixius facta surrexit, ad limen portæ tres personas templum ingredientes conspicit, nimirum Mariam, & Josephum puerulum Iesum secum adducentes, quem in lactas Simconis manus dulciter collocantes, tanto cor eius gaudio impervicunt, ut nullum unquam in mundo majus habere potederit: unde præ lætitiæ ingentis excessu, hunc modum eum locutum fuisse existimo. *Vere puerulus hic videns quædam aurora est, que diem mihi adducit consolatione plenissimum. Hic verus & unicus Solmeus est, qui omnes à corde meo in æstivæ tenebras dissipat. Adhinc nubila & decrepita ætas mea vitare, vigetere, & florere denuo incipit, quia vultum quendam comparentem video, & jucundissimum ver fecum adducens me: Genæ tunc purpureæ [ò divine pufio] animatus quidem mihi esse videntur amoris hortulus; os tuum Concham mihi refert, in qua simul videre & admirari licet margaritas & coralia: Duo oculi isti sunt duæ benignissimæ stellæ, que futuram Hebræo & gentili augurentur felicitatem; ad te, o dulcissime puerule, velut ad proprium centrum, omnes cogitationum*

Abc. 4.

Sylveira

lib. 1.

c. 2. q. 17.

n. 51. fol.

53. c. 1.

Idemibi.

meatam

Dan 5.

terram prostrati, divinis eandem profecerunt honoribus, cumque omnes primores pariter cum plebe sese ad Regis & Domini sui nutibus obtemperandum promptissimos obtulissent, tres quidam generosi juvenes. Sdrach, Misach, & Abdenago, absolute & aperta voce coram omnibus protestati suat, quod nunquam in aeternum alium agiturum Deum essent, praterquam Deum vivum & verum, qui fecit caelum & terram: *Viri ipsi contempserunt*, Regi audacter in faciem dicendo: *Statuam auream, quam erexitis, non adoramus*. Rex autem furore correptus, mox fornacem quandam vehementer accendi, eosque in eam conjici praecipit, ut vel hac ratione exirentur an Deus quem adorabant, ejus esset potentia, ut ab hoc illos incendio posset eripere: *Et misissent in medium fornacis ignis ardentis*. Quid sit autem forte juvenes istos magno ibi dolores perpeffos esse, aut flammarum vehementia in cineres redactos fuisse existimatis? minime gentium, qui potius exultabat & tripudabant, sacros ibidem cantando & componendo hymnos & cantica, ad majorem magni Dei sui honorem & gloriam: *Ambulabant in medio flammae laudantes Deum & benedicentes Domino*. Ignis namque amissa, qua pollebat, activitate sua, ardentis flammis quibus aestuabat in auram suavem & lenem commutavit, adeo ut fornax, quae vivus qui delictis beatificam fruitionem divina essentia, eadem esse putabatur Infernus, ipsis facta sit delectiosissimus quidam paradysus. O mirum prodigium? Magna equidem curiositate & desiderio tenor, facti hujus causam intelligendi. Scio quidem quod unico verbo vos ab hac quaestione expedire valeatis, dicendo, factum id esse, quia ita placuit Deo, verum superficialis haec responsio minime mihi satisfacit: atque ideo ut prodigii hujus causa tanto melius penetrare valeamus, a pueris fornacis Babylonicae, ad latronem in monte Calvariae multos inter dolores expirantem transitum obsecro instruamus; huic enim vere contrito Christus Crucifixus Paradysum promissit dicens: *Hodie mecum eris in Paradiso*. Discutramus quaelo non nihil super facti hujus contingentiam: scio equidem quod Dionysius Carthusianus per Paradysum expoant & intelligat aeternam beatitudinem, dicendo: *Id est, in assuetudine beatitudinis vera*. Hoc tamen sua quoque difficultate non caret, nam si confelsum ut mor-

tuus est cum Christo ad Limbum se recepit, qua ratione facta ei a Salvatore promissio, & quod Carthusianus asserit, verificari poterit, scilicet quod aditurus esset fruitionem aeternae beatitudinis? Verum quidem quod aeternae limbi non fuerint tormentis subiecta, verum tamen etiam non fuerunt glorificata: certum quidem est limbum non fuisse infernum, neque tamen etiam Paradysum erat, Quod si Salvatore dixisset: *Mecum eris in Paradiso*, & non addidisset quando, affirmando determinavit *Hodie*: jam forte dies ille intelligi potuisset, quo Christus triumphandus & gloriosus abiit ex hoc mundo in caelum: at vero illud *Ly hodie*, fastidium generat, qualiter scilicet sit intelligendum. Eam vero idem met Dionysius Carthusianus difficultatis propositae nodum dissolvit, dicendo; animam latronis una cum Christo eadem die simul ad limbum concessuram fuisse, atque ex hoc Christo vicinia & proxima futura erat, simul quoque eadem potiandum fuisse beatitudine, ac si realiter in Paradiso fuisset. Imo idem jam citatus Doctor subjungit, omnes quoque animas illas, quae in illis tenebris langucebant, ad divitiam hujus & gloriosae animae Christi advenitum beatificatas fuisse, *Cum Christus in limbum Patrum descendisset, mox animas ibi repositas beatificavit, dando eis premium essentiale, scilicet beatificam fruitionem divina essentia, eadem beatitudinis gloria iam nomine Paradysi exprimitur*: Et postea de latrone pariter subjungit: *Latronis autem istius anima a corpore separata statim ad limbum descendit, beatitudinemque adeptam est*. Iam igitur hac doctrina supposita ad fornacem Babylonicae trium puerorum revertamur. Vultis igitur causam scire, cur flammae in suaves auras fuerint convertae, & hostes tres juvenes, veluti tres mysticas Salamandras, non dolore, sed ingenti consolatione affecorine? Legite contextum scripturae, & rationem ejus utique intelligetis, etenim in medio illorum unus erat, qui vultum similem filio Dei referebat: *Et species quartus similis Filio Dei*: Hujus igitur divitiae speciei sine suavisimonia vultus aspectus efficiebat, quo minus flammarum ardores sentirent, siquidem ad praesens sumum filii Dei ipsi mererentur in Paradiso: *Et quid suavitatis non foret fornax pueris* (Concludit quidam moderatus] *qui secum Christum habebant*: Sane ab-

Lu. 23.

Dio. Carr. ibi art. 19. fol. 244. E.

à visione beatifica, & ab objecto glorificante
 in beatorum animas redundat, veruntamen
 nequaquam mihi fidere ausim, siquidem S.
 Paulum, tamen is eam gloriam oculis suis
 contempserit, quando *Raptus fuit usque ad ter-*
tium caelum, & licet praedicator fuerit totius
 mundi longe celeberrimus & famosissimus,
 dicentem tamen audio: quod de ea *Non licet*
homini loqui. Equis enim omnem de ea pro
 dignitate illius differendi animum non abji-
 ciat, dum magni illius Pontificis S. Gregorii
 attestationem audit, dicentis, nullam repeti-
 ri linguam quae illam sufficienter explicare,
 nec intellectum qui eandem capere possit:
Qua autem lingua dicere, aut quis intellectus ca-
pere sufficit illa supernae civitatis quanta sint gau-
dia? Nihilominus ne illam penitus pertransi-
 ille videat, aliquas saltem illius circumstan-
 tias de sacris scriptoribus excerptas in me-
 dium adducam & exponam: S. Augustinus
 ingenii sui permiscissimis alis supra stellas evo-
 laos, illamque beatorum patriam accuratè
 observans, eam tanta gloria abundantia ple-
 nam atque refertam esse dicit, ut si his in ter-
 ris coadunentur simul omnia gaudia, feli-
 citates, prosperitates & beatitudines: cujus-
 cunque tandem generis, quascunque sibi ho-
 mo imaginari possit, dareturque hominibus
 facultas haec gaudiis simul coadunatis per-
 innumeram quandam annorum seriem pa-
 cificè & imperturbabiliter perfruendi, om-
 nia haec felicitatis & beatitudinis simul co-
 adunata genera comparari tamen minime
 possint cum unico duntaxat die gaudii illius
 excessivi, quod Beati possident & percipiunt
 in patria. Unde ingeniosus quidam Emble-
 matis loco quandam Tabulam Geographi-
 cam seu Mappam mundi declinari curavit,
 cum hac idio matre Hispanico concepta Epi-
 graphæ: *Todo es nada*, id est totus mundus cum
 sua felicitate & prosperitate quam in ea ex-
 cogitare possumus, nihil est aliud, quam fu-
 mus & vanitas: *Tanta jucunditas lucis aeternae, ut*
etiamsi non liceat amplius in ea manere, quam u-
nius diei mora, propter hoc solum innumerabiles
temporalium bonorum recte meritoque contemne-
rentur. Sanctus Vincentius Ferrerius in ea est o-
 pinione, quod si aliquis hic in terris pateretur,
 quicquid omnes Martyres persecutionum, qui
 nudatis, famis, sitis, Carcerum, flagello-
 rum, sanguinis effusionum, crudelissimae
 mortis, simul passi sunt: imò si toties per ma-
 num Carnificis moretetur, quot sunt Mar-
 tyres, imò eisdem poenis quas iidem Martyres
 sustinuerunt, haec tamen passiones omnes non
 sufficerent ad hoc ut illa sempiterna felicitas
 te vel ad horam frui mereretur: *Nullum genus*
poenarum Martyrum esset justum pretium pro-
na sola hora essendi in paradiso: Ideo Apostolus qui
illam vidit: dicebat non suis condigna passio-
nis hujus temporis ad futuram gloriam, qua reve-
labitur in nobis.

8. Boëtius beatitudinem aeternam desiri-
 pturus aliud de ea dicere nescivit, quam ut
 brevi verborum compendio diceret: *Est status*
omnium bonorum aggregatione perfectus, & qui
ta felicitas: Est in passione alicujus boni sitis
timore: amissibilitatis aut privabilitatis, &
quidem boni alicujus immensis, quod in se
continet omne bonum imaginabile, & extra
quod bonum nullum invenitur bonum aliud
quod vere bonum dici possit. Intellectus non
potest, qui quodvis objectum desiderabile ap-
petere potest, si illud sit possibile sive im-
possibile, ad hoc tamen bonum desiderandum
attingere non potest, licet sibi incipit sum-
mam vim faciat, ad desiderandum majus bo-
num illo quo gaudet, quia transcendit capa-
citatem & desiderium omnis creati intelle-
ctus, & hoc vult dicere Boëtius dum ait: Est
status omnium bonorum aggregatione perfectus.
 Est enim quoddam extra Deum inveniri potest
 bonum, quod non perfectius in ipso Deo re-
 peritur? Quænam omnibus rebus terrenis
 in Deo compendiatæ non reperiantur? Tibi
 intellectus humane, largus datur campus
 quidvis desiderandi & petendi, nec tamen
 tantum unquam petere aut desiderare bonum
 poteris, quanto tibi in Deo frui licebit Imo
 modicæ cuiuspiam stillæ illius gloriæ cele-
 stis capiendæ cor nostrum vas nimis angus-
 tum erit, cum tamen totus mundus ad im-
 plendum desiderium voluntatis nostræ ne-
 quaquam sufficiat. Unde Alexander Dario
 dixisse fertur: *Totus mundus parvus est Alexan-*
dro Unde & inconsolabiliter pioralle scribitur,
 quando plures inventi mundos intellexit,
 quasi se unius possessorem esse non contentus,
 demon-

2. Cor. 12.

D. Greg.

D. Aug. 3. de lib. artis ad fin.

nonstraret adhuc in corde suo pro aliis mundis capere dislocum superesse & spatium: Veritate autem vel unica beatitudinis stilla cordi Alexandri insula (si tamen ejus capax esse potuisset) superabundans & superflua fuisse. Num forte me hyperbolem quandam vobis recitare existimatis? Audite Richardum de media vita: *Andas affirmo quod sola una hujus stilla filla potest, quod totus mundus non potest. Sed quidem copia mundi non faciat, una hujus stilla: hinc gaudia plena inebria.*

Quod levitatorum illud quo Salvator quamvis in hac vita fideliter servavit, ad ingressum beatitudinis invitat, scilicet: *Ecce ego bene, & fidelis intra in gaudium domus tui.* Cajetanus doctus, ut solet, ponderat, prope verum modum loquendi observat, quod enim Christus dicit: *Gaudium in meum quod tu intra in gaudium.* Qui loquendi modus vere in propriis videtur, nullus etiam in alienis latuit, imò e contra, lætitia nostra subintrat. Ac proinde Redemptor noster Apostolis suis ait: *Hæc locutus sum vobis gaudium meum in vobis sit.* Sanctus Paulus quoque Romanos per Epistolam quam dicitur ad Romanos, eisdem à celo gaudium appreciare & pacem, dicens: *Deus autem spiritus repleat vos in gaudio & pace.* Cur igitur & quomodo servator fidelis servo suo dicit: *Intra in gaudium.* Ecce tibi mysterium: gaudia etenim Patris in cordium nostrorum ingentia, ut cordium nostrorum capacitatem longe excedant. Quid igitur facienda est? Intra corda nostra ingentia, id est, Beati in illius felicitatis pelagum submergantur: & recipiantur: *Intra in gaudium Domini tui.* Tam magnum est gaudium in calce ut non possit concludi in homine, & illud hinc intrat in gaudium illud incomprehensibile, ut Cajetanus: *Ecce ex istimatis Sponsam celestem, postquam dilecto Dno suo conpungenter desiderasset, jamque petitam gratiam obtinisset, confestim supplicasse, ut velociter ab ea fugiendo discederet? Fuge, fuge, dilecte mi.* Sponsa etenim in hoc calce morte mulierum valde variabilem esse vere demonstrat, dum unam eandemque rem nunc desiderat, nunc recusat. Quid inquis, o Sponsa, quid desideras? Num ut Sponsus tuus à te fugiat? Et quodnam unquam ab eo recepisti? Quodnam unquam majus bonum possideres, vales eo quod renuis? Num forte te

eo indignam esse agnoscis? Minime ista Sponsam movent, quin potius consolationes, quas à Dno Sponso suo recipiebat, aded ingentes erant ut cordis sui capacitatem longe excederent, quasi diceret: Satis est Domine, satis est, majorem consolationem anima mea non capit, discede à me, quia moreor præ dulcedine, gaudium cordi meo infusum superfluit, Ita hunc passum exponit Philo Carpathius, dum ait: *Incapax dulcedinis, ut fugiat, petis.* Unde S Paulus gloriam pondus appellat. *Aeterni gloria pondus operatur in calis.* Verum, inquit, quomodo beatitudo, in qua omnes imaginabiles consolationes unita reperitur, pondus appellari potest, cum pondus importet gravitatem & molestiam? Cajetanus respondet, S Paulum gloriam appellasse pondus, ut eam tanto clarius explicare posset: *Metaphora ponderis coactus est Paulus uti.* Verum inquit, nimis improprietate, imò exorbitans hæc Metaphora mihi esse videtur; si quidem pondus, ut ex Scriptura Sacra deducitur, nihil aliud quam longum quandam miseriarum catalogum significat, atque ideo extremæ Saulis calamitates, pondus appellatæ sunt: *Totum pondus praelii verum est in Saul.* Sic etiã ærummæ patentis Jobi, quæ pares sibi non habebant pondus appellantur: *Semper enim quasi super me rumentes sicutis unius Deum & pondus ejus ferre non potui;* atque ideo metaphoram hanc contrarium potius sensum significare existimo: Falleris si id existimas, imò beatitudinis immensitas convenientiori quam ponderis metaphora explicari non potest. Audite expositionem Doctoris cujusdam moderni, qui ait: *Tanta quidem sunt caelestia gaudia, ut ea Paulus vocet æternæ gloria pondus, tanti enim ponderis & momentis voluptas illa est, ut mentes istas, nisi ad iddivino numine fuissent adjute, à nullo modo ferre possent.* Hic quoque Sponsæ sensus erat, quando dilecto suo, ut à se fugeret, persuadebat: tanti enim ponderis, id est, superfluentis plenitudinis gaudi incapax erat: *Incapax dulcedinis, ut fugiat, petis.*

10. S. Antoninus de Religio quodam Oratoris S. Basilii, qui optimus Dei servus erat, refert, hunc valde cupidum fuisse, ut Deus illi vel minimum illius gloriæ radium participaret, quam in monte Thabor fuis manifestarat Apostolis, atque in eundem finem frequentes ferventesque, ad Deum preces effudit, qui proinde ut est in adimplendo suorum

Philo Carpathius, Corinib. 4

Cajetan. ibidem.

1 Reg. 31.

Iob 31.

Thom de Trusillo part. 1. ser. 6. post Cicerone 2. fol. 165. lit. D.

D. Anton. apud Thomam de Trusillo p. 3. Sabb. post. Domin. 1. Quadrage. conv. fol.

381. col. 2.
lit. G.

devotorum desiderio promptissimus, Angelum quendam ei submitit, qui ei preces suas exauditas esse revelaret, juberetque, ut in montem quendam concederet, & orationibus vacaret, ibi namque à deo votorum compotem futurum: accepta porò ab Angelo iussa prompte excutit, dumque in monte genuflexus cælestes favores expectaret, pulcherrima quædam avicula in proximæ arboris ramum volando se collocavit, quæ ut erat plumarum variis coloribus depictarum varietate adèdè eleganter decorata, ut potius in Paradisi aviario quam in Sylvis nostratibus nata videretur, tanta cum suavitate cantillare cepit, ut nulla humana facundia cantum hunc pro dignitate sua describere potuisset, adèdè ut Angelus potius plumis vestitus, quam avisterrea videretur, de ejus cantu dulcedine aliud in præsentem dicendum non occurrit, quam quod religiosus præfatus ob incomparabilem cantus suavitatem & melodiam in ecstasi raptus fuerit, & multis annis continuo permanens immobilis, omni sensu usua còsuspensio Tandem vero virales recolligendo spiritus, sibi ipsi restitutus, prorecepto favore gratias egit, atque summa consolatione repletus è monte recedens ad monasterium rediit. Quid sit? Neminem eorum monachorum quos reliquerat, invenit, sed omnes fratres coactaneos mortuos, aliosque in eorum locum paulatim secutos deprehendit, qui, sicut ipsi peregrini esse videbantur, ita quoque & ipse omnibus erat ignotus; quamobrem obstupescens quod intra mediæ horæ spatium (tantum enim temporis in monte se hæc fuisse existimabat) tam repentina omnium Religiosorum fieri potuisset mutatio, Monachi autem coactaneorum suorum nomina in pervolutis monasterii annalibus requirentes, deprehenderunt ipsum in monte continuo commoratum fuisse 160. annis. Quod si itaque simplex aliquis avicula cantus tantam in se energiam continet, à fortiori vobis argueret licet, quid futurum sit de nobis in Paradiso, quando celestium Angelorum musicæ & perpetuæ Dei contemplationi interesse licebit: *Considera igitur etiam atque etiam qualis futura sit illa cælestis & Angelica melodia, cum hac avicula tam dulciter resonaret melos.*

Idem ibid.

11. Scio equidem omnibus notam esse illam S. Pat. N. Augustini ponderationem, nec

tamen ob id eam pertransire volo. E probanda namque inferni abyssi vox quædam sonat Stentoria, quæ fortiter exclamat, & c. et fallor, vox illa, vox divitis Epulonis esse videtur; qui atrocissimum flammatarum cum devorantium effectus sentiens, è cælis licet in vanum subsidium sibi immitti postulat, dicens: Eheu, ô Pater Abraham, cum quædam in vivis esses, egenis exhibuisti liberalitatem, erga me quoque exhibe misericordiam. Nullum in hisce flammis majus tormentum sentio, quam incredibilem ejus quam patior sitis ardorem, ac proinde unicam duataxat stillem a te exposco, mitte igitur Lazarum, ut extremitatem digiti aque intingat, linguamque meam unica inde decidua lilla refrigeret: *Pater Abraham, miserere mei, & mitte Lazarum, ut intingat extremitatem digiti in aquam, ut refrigeret linguam meam, quia crucior in hac flamma.* Rigone, ô felix Epulo unicam aquæ gutturiam ad infernum quendam extinguendum sufficere cenles? Cur non potius flumina, in d. maria postulas? Quæ tibi refrigerationem unica aquæ gutta reconciliare poterit? Existimavi hæcenus semper, interitæ incendia inextinguibi esse, quod si autem per unicam aquæ gutturiam extingui possint, dicendum deinceps videtur illa incendia admodum debilia & flammæ levissimas esse: et vero quomodo id verum esse potest quando ipsum inferni nomen eadem atrocissimas esse convincat? Verum sicut non nihil Auditores, hanc enim difficultatem per id quod Sybillæ Cumaneæ accidisse legitur liquidam esse demonstrabo. Hæc namque veneranda femina dum ex infirmitatis vehementia ad mortem agonem atque redacta esset, ardenti quodam in ipsa agonia tenebatur patrum suam revivendi desiderio, et vero cum id eam ob nimiam distantiam, tum ob motus vehementiam minime permitteretur, ideoque magnam in animo suo pateretur afflictionem, accidit, quod ex improvise litteram quandam è patria ad se scriptam acciperet, in qua etiam nonnihil de puvire teritæ hærebat, ex eo quem scriptor, ne verba Epistolæ, litteram claudendo, deleteret, in eandem injecerat, quem ipsa videns, tanto perfrusa est gaudio, ut veluti in ecstasi raptæ, & in deliquum animi lapsa mortua sit protinus: eodem prorsus modo sibi Epulo imaginabatur. Unam duataxat aquæ gutturiam è cælesti pa-

aurin fastidio est quam pati. Si paupertas te molester, difficulter eandem sustines, si febris te divexet patientiæ naufragium pateris, si dolor aliquis capitis vel dentium te affligat, adversus cælum murmurando erigeris. Erubescere piger, & Christianæ fortitudinis exemplum vel à pagani & infidelis Regis exemplo edisce. De Alexandro Magno namque refertur, quod dum Tyri civitatem obsideret, ut illam expugnando in suam potestatem redigeret, semetipsum cruento prælio ingerere graviterque in eodem vulnerari, quod ei ab Astrologo suo prædictum fuerit, nihili duxit: & nos ab acquitenda nobis civitate Paradisi deterremur, vel ex eo solum quia à musca morderi, vel à micicibus, pungi formidamus? Audite igitur qualem nobis sanctus Bernardus quo ad afflictionem vitæ æternæ spem faciat, dum ait: *Frater in hunc mundum quasi in campum certaminis positi sumus. Et qui hic dolores aut plagas, aut tribulationes non suscipere, in futuro in gloriam apparebit. Quot sunt homines qui quidem uno mense paupertatem perlibenter sustinerent, dummodo eis promittere quis posset, quod ad mortem usque deinceps futuri essent divites! Quot sunt qui ultro citroque unius septimanæ famem sustinerent, dummodo reliquo vitæ tempore conviviis & commensationibus semper assistere possent! Quot sunt qui libenter & hilari vultu semel aut iterum febris alicujus ardores sustinerent, dummodo securi deinceps essent, quod diuturna vita in bona perfectaque sanitate perfui valerent! Deus nobis omnium bonorum promittit æternitatem, quam etiam sperare non dubitamus, verum in hac vita vel unico tantum momento pati difficile & arduum nobis videtur. Quisquis autem id ipsum recusat: In futuro inglorius erit. In æternum cælesti beatitudine privatus atque ad quandam poenarum æternitatem condemnatus erit. Nihil mihi ulterius dicendum restat, neque tamen quis parum me dixisse existimet, dummodo quod dictum est cordi vestro impressum firmiter hæreat.*

Aref. lect. 44. num. 322.

D. Bern.

13. *Visionem quam vidisti nemini dixisti. Unigenitus Dei filius Alexandrum imitatus fuisse videtur, qui Ephessionem eorum secretorum quæ sibi ab Olympiæ matre sua in familiarum quadam Epistola transcripta fuerant, conscium quidem esse patebatur: Sed ea lecta annulum ipsa digito detraxit. Et ori silens sigillum veluti reticentia symbolum impressit. Redemptor etenim noster suam quoque gloriam velut arcanum quoddam secretum discipulis manifestavit, & confestim labiis ipsorum sigillum impressit, silentium eis imponendo, & per hoc pariter insinuavit, negotia quæ magni sunt ponderis & momenti semper in secreto & sub arctissimo silentio obtegenda esse. Vnde Ovidius:*

Eximia est virtus præfari silentiis. At contra gravis est culpa tacenda loqui. Vegetius hoc suis monitum reliquit. *Qui fieri debeat, tractato cum multis, quid vero se auris cum paucissimis ac fidelissimis, vel potius ipse tecum.* Observabant hanc Politicæ duo Principes, pater & filius: ille enim nunquam faciebat, quod dicebat, hic verò quæ faciebat nunquam dicebat. Et merito, nam in communi Proverbio dici solet secretum revelatum, negotium tragicum & insaufum. Aliud sed valde simile documentum Vegetius tradidit: in libris præcipue in bello observandum, dum ait: *Oportet Ducem consilia sua nemini revelare, ne forte hostis fugiat, aut sulciatur.* Et Blondus Flavius pariter dicebat: *Quæ alicuius momenti intentaturus, nemini communicabis.* Metellus Macedonius interrogatus, quam nam in certa quadam difficultate resolutionem faceret, respondit, ut scribit Plutarchus: *Tu nunciam meam exierem, si eam consilium meum de seire existimarem.* Conradus III. Imperator illa Senecæ sententia uti solebat: *Pauca cum aliis, Secum multa.* Sapiensissimus Euripides interrogatus, cur quem ore suo spirabat, hactenus a deo faceret, respondit: *Multa secreta in ore meo computruerunt.* Cum Anaxarchus Philo sophus à Nocerone Cyri Tyranno torqueretur eo sine ut secretum aliquod revelaret, ut immunis fieret ab omni secreti prodendi periculo, potius linguam sibi dentibus amputare seu demordere, voluit. Olim quoque apud Ægyptios lege sancitum erat, quod si quis

[*.*]

quod. *Ubi* quæ secretis hostibus revelassent, lin-
quam hoc jactant abscondi. Ut Joannes Euba-
nos scribit, Aristoteles [utrefert Strobæus] in-
terrogatus quidnam maximus prudentiæ actus
esset, respondit: Tacere quæ dicenda non sunt.
Dionysius Rex Syracusanus mortis poena ple-
di jussit quemdam Epheborum suorum, cui
nomen Britas erat, eo quod Platoni petenti
quid Rex fecerit, Regem in suo conclavi so-
lito esse, responderit. Harpocrates Apollo
Parassii Principi dixit, homini opus esse ocu-
lis ad videndum, iudicio sano ad discernendū,
de ore ad tacendum. Utrum ex utilioribus mo-
tibus quæ Salomon post se scripta reliquit, hoc
sibi quo ait: Secretum tuum facere na reveles?
quæ alius quidam summo cum iudicii
satis dicit:

Serena adrisi fa
Cui tibi suo secreto à chinolfa : id est.
Altera verum se facit
Quæ secretum suum pandit ei qui illud no-
ta.

Sereno magno suo damno scilicet oculo-
rum suorum iactura id ipsum dedit, quando
secretum suum Dalila tradidit, in
quam videlicet sua confisteret virtus. Yn-
ta Moderus quidam ait: *Samseni septiformem*
virtutem quæ ab eo inexpugnabilem virtutem, ma-
gnumque, quam forsices Dalila celsiderunt. A-
quo optimo præditus ingenio dicere solebat:
Nullus esse carbonem accensum, quam ver-
bum secretum in ore suo deficere; quod qui-
dem si de mulieribus intelligatur haud gra-
visè similis; quod vero ad viros attinet alia
debet eorum esse conditio: illis namque
facilis (si prudentes sint & viriliter sapiant)
deceos è loculis, quam ex ore verbum ali-
quod secretum elicies. Mutius scævola ma-
gnam suam potius passus est igne consumi,
quam quod Regi Possessor senatus Romani
secretum revelaret: Maluit manum suam dexte-
ram igne comburi, quam secretum revelare.
Pellicia quoque fuit Papyrii inventio, quan-
do à matre sua importune, ut quæ in senatu a-
gebatur, sibi revelaret, sollicitatus, respondit
Pro bono Republica propositum esse, utrum
magis expediret Mulierem pluribus viris nu-
tere, an vero virum plures feminas in conju-
gium admittere.

14. Nec minor erat in Saule adhuc adoles-
centi sagacitas. *Enclissi Quadragesimale.*

Cis pater eius asinas è pascuis
ubi cum cæteris pasciebantur, amiserat: Perse-
rant asina Cis patris Saul, qui proinde Saulem
filium suum cum alio quodam ejus coartaneo
dimisit, ut eadem jumenta adhibita omni pos-
sibili diligentia requirerent, qui postquam
torum montem Ephraim obissent, tandem in
planitiem Salisa se contulerunt, nec quicquam
deprehenderunt. Saul itaque se omnem ope-
ram perdere videns, posthabita omni ulterio-
ri requisitione domum reverti statuerat, cum
ecce obviam ei factus Samuel Propheta,
juste ne ulterius asinas inquirendo sese fa-
tigarent, aut sibi ipsis molesti essent, eo
quod ab aliis inventa fuissent: De Asinis
quas nudius tertius perdidisti, ne sollicitus sis quia
inventæ sunt. Demum verò Saulem per ma-
num apprehendens ad partem seorsum duxit;
Deique illi de se concepta iudicia & dispositio-
nes revelavit, nimirum quod Deus illum pri-
mum Israelis Regem delinasset, quem proinde
promose in unguens electi populi Dei Regem
constituit, & declaravit: Tuliit autem Samuel
lenticulam olei, & effudit super caput eius, ac
tandem ambobus benigne & oppare habitis
domos suas repetendi facultatem dedit. Quo
cum reversus esset Saul, Patruus ejus in-
terrogavit eos dicens: Quo abiistis? Qui re-
sponderunt: Asinas quæstivimus, eas autem
non inveniētes, ad Samuelem reversi sumus.
Mox Patruus subjunxit: Indica mihi, quid
dixit tibi Samuel. Enimverò o Auditores
hic vos attentos esse desidero, ad consideran-
dam quam Saul Patruo suo reddidit responsio-
nem; Dicit igitur: Indicavit nobis, quia in-
venta essent asina. Et postea subdit Sacer Textus
De sermone autem regni non indicavit ei, quem
locutus fuerat ei Samuel. Observanda est hic Sau-
lis prudētia, qui nihil eorū quæ circa Regis ele-
ctionem acciderant revelavit, sed in summo se-
creto & silentio servavit. Verum O Saul cur il-
la silentio obtegis? Cur patruum tuum Abe-
narum hac consolatione & læticia destituis?
quo sine rem illam celas ei, cui illam scire con-
venit? Si enim nullus eam, ad quam Deuste
subvegit, conditionem novit, quomodo te ve-
lut Regem venerari & proclamare poterunt?
Nimirum prudens hic juvenis sapienter valde
consideravit, quod Regia dignitas, magna
sit considerationis, ideoque sub alto silentio
custodiri & reservari debeat. Ita Josephus He-
bræus dum ait: Postquam autem demum rediit
sequit.

1 Reg 10.

Joseph li-
6 de Au
figuit
V
Saul

Handwritten notes in the right margin, including the name 'Medicab' and the number '25'.

Saul pereun-
do successisset peregrinatio, nihil colavit, de regno
tam non tacuit, quamvis enim & amicus esset, &
cognatus, tunc & consultus arbitratus est si-
lentium servare.

13. Ultimo tandem loco eandem secreti
custodiam ab exemplo Salvatoris nostri vos
edoceri cupio. Quando juvenulam illam à
mortuis suscitare voluit, de qua S. Lucas lo-
quitur, dicit sacer textus: *Non permisit intrare
secum quonquam nisi Petrum, Iacobum & lo-
annem.* Cur obsecro hos presentes esse voluit,
& non alios? Theophylactus respondet: *Nole-
bat enim hoc miraculum ante tempus revelari
multis? atque ideo hos tres secum vocavit, ut
discipulos precipuos & taciturnos.* Et S. Tho-
mas subiungit: *potentes occultare secretum;* Qua-
si de aliis hanc suspicionem habuisset, illos id-
ipsum fuisse revelatos *Assumpsit hos velut ma-
gis taciturnos & silere valentes,* inquit Theo-
phylactus. Atque ob eandem rationem illos in
montem Thabor adducit, quia eum ibi de ne-

gotiis seris gravibus agendum & tractandum fu-
rit, siquidem loquebantur de excessu quem cum
pletus erat in Ierusalem, ideo omnia sub fecer-
to servari voluit, dicens: *Nemini dicere vo-
scem,* atque ideo convenientissimum esse pa-
dicavit, plures secum non assumere quam res
sape nominatos, Petrum, Iacobum, & lo-
annem. Denum verò per sequentem historiam
presentem discursum statim concludere. De ful-
vio namque Plutarchus scribit, eum locum
aliquod Augustum concernens conjugii sine
concedidisse, quæ mille annos esse crede-
bat, donec sequentis diei dilucentium illu-
cesceret, ut idem secretum aliis multitudine
communicare posset? Hac autem Fulvii pa-
fidelitate ad aures Imperatoris dejata, confu-
sit Fulvium gratia sua exclusum, ab aula
sua pariter dimisit. Cumque eam ob rem in
graves cum conjugis sua controversias re-
cedisset, ipsa ei respondit; si nolebas hoc
ab omnibus passim sciri, mihi quoque æ-
non debebat revelari.

Luc. 13

I. e. phyl.

D. Thom.
in Cat. p. 11.

SERMO XI.

IN FERIAM II.
DOMINICÆ II.
QUADRAGESIMÆ.

Ego vado & queretis me, & in peccatorum vestro moriemini:
Ioan. cap. 8.

IDEM ille Deus [ô Roma] qui dum vado: Et quidem licet illum postea sequenti-
propter culpam nostrarum gravita-
turos esse dicat, id tamen non facient; gra-
tem iratus, peccatorum nigores clemen-
tendo post illum gressibus pietatis, ut genera-
tia fræno semper retardat, hodierna
lem ab ipso impetare possint errorum com-
tamen die videns, quod dum Hebræis
missionum remissionem, sed perfidie passibus
fidem Evangelicam persuadere conatur, & ad
illum ad mortem usque persequendo: *Queretis
hoc ut ipsum tanquam verum Messiam ag-
noscere valeant, sua operatur coram ipsis mira-
culis abiturus erat, turbata facie ad eisdem con-
cula, in vanum laborando operam suam per-
dat, sapienti consilio eosdem deserere decrevit,
versus. solite felicitatis comminando iactu
solum pariter & regionem mutando: Ego tam, æternam pariter animarum suarum
datis*